

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

M. L.

státní příslušností Ukrajina

t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová

sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.

sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019 č.j. KRPA-59882-10/ČJ-2019-000022-ZSV

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jejím zajištění za účelem správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgán se nedostatečně zabýval možným zásahem do jejího rodinného a soukromého života v případě správního vyhoštění. Žalobkyně odkázala na relevantní právní úpravu a judikaturu a uvedla, že v České republice žije od roku 1997, tedy 22 let, žije zde také obě její děti. V České republice bydlí se svým přítelem polské národnosti, žije s ním v pevném, intenzivním a dlouhotrvajícím vztahu již čtyři roky. Má zde všechny přátele, rodinné zázemí včetně svých dvou dětí, které absolvovaly školní docházku, vystudovaly a nyní mají v ČR trvalý pobyt. Její dcera se dokonce chystá žádat o české občanství. Žije zde řádným životem, trestnou činnost nepáchá. Není pravda, že se svůj pobyt nesnažila legalizovat, pobývala zde několik let legálně. V řízení o mezinárodní ochraně ji zastupoval právník, který ji neinformoval o skutečnosti, že její žádost o azyl bude zamítnuta a že se má dostavit pro výjezdní příkaz. Právník, ačkoliv mu za služby platila, jí opakovaně radil, aby čekala, ale nesdělil jí žádné podrobnosti ohledně jejího případu a nakonec jí i přestal zvedat telefon. Když jí na OAMP odmítali prodloužit cestovní průkaz totožnosti, nevěděla, jak svou situaci dále řešit. Na Ukrajinu se bála vrátit kvůli nepříznivé politické situaci. Podle žalobkyně správní vyhoštění na 4 roky by představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaný se měl při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabývat také tím, že vydání rozhodnutí je nebo může být zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a také soukromého a rodinného života jejího partnera a dětí. Má za to, že je rodinným příslušníkem občana EU a kvůli tomu nebude možné rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat. Správní orgán dle žalobkyně pochybil, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Měl provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně vyhodnotil nemožnost uložení mírnějších opatření. Na území České republiky bydlí na adrese M., P., a to se svým přítelem polské národnosti, C. J.; navíc do protokolu uvedla, že pokud bude muset, vycestuje na Ukrajinu dobrovolně. Žalovaný tedy nemá důvod se domnívat, že by žalobkyně mařila případnou možnost realizace správního vyhoštění, a mohl uložit některé z mírnějších opatření; neposoudil však věc spravedlivě a nepostupoval v souladu se zásadou *ultima ratio*. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný v rozhodnutí nedostatečně uvedl svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifických úkonů; žalovaný navíc vůbec nepřihlédl k individuální situaci žalobkyně, když nezohlednil, že totožnost žalobkyně je známá, pouze nedisponuje platným cestovním dokladem. Není tedy třeba ověřit totožnost žalobkyně, jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí. Žalobkyně již byla ztotožněna podle otisku prstů. Dále žalobkyně přiložila svůj doklad totožnosti i s fotografií k žalobě; podle žalobkyně přinejmenším o tuto dobu by měla být zkrácena předpokládaná doba zajištění. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyni bylo rozhodnutím Služby cizinecké policie ze dne 8. 4. 2010 č.j. CPPH-6394/ČJ-2010-004003 (v právní moci ode dne 14. 4. 2010) uloženo správní vyhoštění z území České republiky na 2 roky. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2011 č.j. KRPA-85409/ČJ-2011-000022 (v právní moci ode dne 28. 12. 2011) bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na 4 roky. Dne 26. 1. 2012 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o udělení azylu. Žalobkyni azyl udělen nebyl, přičemž dne 25. 3. 2013 byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta kasační stížnost pro nepřijatelnost (v právní moci ode dne 11. 4. 2013).
7. Dne 8. 2. 2019 byla policejní hlídka vyslána na adresu P., B. (protialkoholní záchytná stanice) ke kontrole žalobkyně, která na výzvu policie nepředložila cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti, načež byla zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Téhož dne bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9., písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců. Při výslechu před žalovaným dne 8. 2. 2019 žalobkyně mimo jiné uvedla, že je schopna sepsání protokolu. Je rozvedená, má 2 děti ve věku 27 a 28 let. Do schengenského prostoru naposledy vstoupila autobusem z Ukrajiny přes Polsko do České republiky v září 2009, od té doby na území pobývá nepřetržitě. V současné době nemá v České republice ani v jiném členském státě povolen pobyt ani podanou žádost k pobytu. Na území České republiky zůstala, protože na Ukrajině nikoho nemá, rodiče již zemřeli. Když jí bylo uděleno správní vyhoštění, nevycestovala, protože se bála jet na Ukrajinu, proto požádala o azyl. Rok a půl chodila na prodloužení azylové kartičky a pak jí řekli, že už jí nic prodlužovat nebudou, a poslali ji pryč. Pracovala brigádně v různých restauracích, názvy ani adresy si nepamatuje. Je si vědoma skutečnosti, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Neučinila žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Nemá cestovní doklad od té doby, kdy jí byl ukraden, tj. v roce 2009. Pokusila se vyřídit si nový doklad, ale na zastupitelském úřadě Ukrajiny jí řekli, že jí nový doklad neudělají. Od roku 2009 cestovní doklad nemá. V minulosti s ní bylo vedeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Na uvedené správní vyhoštění nevycestovala, poté, co ji chytila policie, byla odvezena do zařízení Bělá-Jezová. V současné době nemá na území povolen žádný pobyt. Je si vědoma skutečnosti, že jí může být uloženo správní vyhoštění. Žádala o azyl na území České republiky, když byla zajištěna v Bělé-Jezové v roce 2012. Na území České republiky bydlí v P. – Ř., přesnou adresu si nepamatuje. Na uvedené adrese bydlí s přítelem polské státní příslušnosti jménem J., příjmení si nepamatuje. Žijí spolu 4 roky. Bydlí v garsonce, velikost cca 42 m². Bydlí tam pouze ona a přítel. Na území České republiky nepáchala žádnou trestnou činnost, nepracuje zde, zdravotní pojištění nemá, nemá zde žádné aktivity, má tu syna a dceru. Nestará se o žádnou osobu ani nemá žádnou vyživovací povinnost. Na Ukrajině nikoho nemá. Vlastní tam byt, který v současné době pronajímá. Nemá v ČR žádné závazky, pohledávky ani dluhy. Ukončení jejího pobytu by vadilo jejím dětem. V současné době nemá dostatek prostředků k pobytu a vycestování z území České

republiky. Není tu přihlášena k pobytu, nemá dostatek finančních prostředků na složení finanční záruky. Bojí se vycestovat na Ukrajinu kvůli politické situaci. Na Ukrajině jí nic nehrozí. V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje z území České republiky dobrovolně na Ukrajinu. Dlouhodobě neužívá žádné léky ani drogy, cítí se být zdráva. Je závislá na alkoholu, neléčí se s tím. Na území zde nemá žádný majetek, nepožaduje vyrozumění zastupitelského úřadu ani žádné osoby o jejím zajištění. Rozuměla všem kladeným otázkám, nechce nic doplnit.

8. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 2. 2019 č. ZS46709 vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 2. 2019 č.j. KRPA-59882-8/ČJ-2019-000022-ZSV bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie v délce 4 roků dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9., písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců, přičemž podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 2. 2019 č.j. KRPA-59882-10/ČJ-2019-000022-ZSV bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž doba jejího zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
11. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
12. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*

13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že správní vyhoštění není možné realizovat, neboť se svým partnerem polské státní příslušnosti žije v pevném, intenzivním a dlouhotrvajícím vztahu již čtyři roky.
15. K tomu soud uvádí, že jako nevěrohodné shledal námitky žalobkyně o existenci trvalého partnerského vztahu s občanem Evropské unie. Jestliže tento (dle žalobkyně pevný, intenzivní a dlouhotrvající) vztah má trvat čtyři roky, soud považuje za vyloučené, že by si žalobkyně nevzpomněla na příjmení svého partnera, ani na adresu, kde spolu mají bydlet.
16. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak rozhodně nebylo postaveno najisto, že by žalobkyně byla rodinnou příslušnicí občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ani že by zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně byl nepřiměřený. Městský soud v Praze dodává, že posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života je v největší míře prováděno v rámci řízení o správním vyhoštění cizince, nikoliv v řízení o jeho zajištění, kde je provedena úvaha pouze předběžná. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017 č.j. 2 Azs 281/2016-50: „*V rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince pak nelze dopodrobna zkoumat dotčení soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku jejího vyhoštění. Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Není-li v této fázi nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho vyhoštění naprosto evidentní, lze o vyhoštění jako o použitelném prostředku uvažovat (za splnění dalších zákonných podmínek).*“ Přitom v nyní posuzované věci před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění žalobkyně již bylo vydáno jak závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, podle něhož vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné, tak již (byť nepravomocné) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně z území členských států EU na dobu 4 let, kde se žalovaný zabýval zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to i ve vztahu k jejím dvěma dětem, jež mají rovněž pobývat na území České republiky. Již ze skutečnosti, že v případě žalobkyně již bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí o správním vyhoštění, jakož i ze skutečnosti, že její neoprávněný pobyt na území České republiky byl i přes uložená pravomocná a vykonatelná správní vyhoštění dlouhodobý (v letech 2013 – 2019), vyplývá, že v případě žalobkyně existuje významná pravděpodobnost, že veřejný zájem na dodržování právních předpisů a na tom, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci s platným pobytovým oprávněním, převáží nad jejím právem na zachování soukromého a rodinného života. V případě žalobkyně tak není naprosto evidentně vyloučeno uložení správního vyhoštění.

17. Pokud žalobkyně namítala, že v tak stresující situaci si nevybavila ani základní informace a že si správní orgán vzhledem k její závislosti na alkoholu měl důkladně prošetřit její tvrzení, soud uvádí, že je zcela iluzorní představa, že žalovaný bude v tak krátké době, ve které musí o případném zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců rozhodnout, obsáhle prověřovat, zda žalobkyně je v pevném, intenzivním a dlouhotrvajícím vztahu s občanem Evropské unie, nadto, když žalobkyně nebyla schopna uvést ani jeho příjmení, ani adresu, kde spolu mají již čtyři roky sdílet společnou domácnost. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2016 č.j. 4 Azs 250/2015-51: *„Argumentaci stěžovatele, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, lze v obecné rovině přisvědčit. Vždy je však třeba mít na zřeteli smysl řízení o zajištění cizince, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Předmětem tohoto řízení je zajištění cizince, nikoli rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Zároveň je třeba zohlednit, že celkově může zajištění podle § 27 zákona o Policii ČR trvat nanejvýš 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Do té doby tedy musí být vydáno a cizinci doručeno rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak má velmi krátký časový interval k tomu, aby učinil veškeré potřebné úkony a případně vydal rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. Možné překážky správního vyhoštění, proto musí být zřejmé a správní orgán se jimi při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění zabývá a posuzuje je pouze předběžně a subsidiárně.“* Tento okruh žalobních námitek tak nemůže obstát. S ohledem na veškeré tyto okolnosti a na vázanost soudu skutkovým a právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) tak soud uzavřel, že žalovaný nepochybil, jestliže blíže nezjišťoval, zda žalobkyně žije v trvalém partnerském vztahu s občanem Evropské unie; z týchž důvodů soud neprováděl důkaz čestným prohlášením přiloženým k žalobě, neboť provedení tohoto důkazu nemohlo na shora uvedených závěrech nic změnit. Co se týče námitek směřujících proti správnímu vyhoštění na 4 roky (jež bylo žalobkyni uloženo rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 2. 2019 č.j. KRPA-59882-8/ČJ-2019-000022-ZSV), těmito se soud nemůže v nyní posuzovaném případě zabývat, neboť předmětem soudního přezkumu je v dané věci rozhodnutí o zajištění žalobkyně. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění je navíc možné podat odvolání (čehož žalobkyně dle správního spisu využila).
18. Pokud jde o otázku možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobkyni, tím se žalovaný podrobně zabýval na s. 3-5 napadeného rozhodnutí a dostatečně a srozumitelně objasnil, proč se rozhodl žádné ze zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přitakat žalobkyni, že by rozhodnutí žalovaného bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí jsou jasně zřejmé jak jeho skutkové, tak i právní závěry.
19. V posuzovaném případě soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobkyně takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobkyně nerespektovala pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a nadále neoprávněně setrvala na území České republiky, přičemž jak vyplývá z jejího výslechu ze dne 8. 2. 2019, svého neoprávněného pobytu na území České republiky si byla vědoma. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nesdělila správnímu orgánu adresu, kde má s občanem polské státní příslušnosti sdílet společnou domácnost,

nepřipadalo v úvahu uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobkyně při svém výsledku sama připustila, že nemá peníze na složení finanční záruky, nebylo jí možno uložit ani zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) téhož zákona. S ohledem na dlouhodobé intenzivní protiprávní jednání žalobkyně (která na území České republiky pobývala neoprávněně a přes uložená správní vyhoštění téměř šest let) pak žalobkyni nebylo možno uložit ani zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Na těchto závěrech nemění ničeho ani žalobkyní poukazovaná skutečnost, že při svém výsledku uvedla, že v případě, že bude muset vycestovat, vycestuje na Ukrajinu dobrovolně. Dosavadní chování žalobkyně dle závěru soudu nenasvědčuje pravdivosti tohoto tvrzení. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců; kdyby žalovaný v případě žalobkyně rozhodl o uložení zvláštního opatření, zjevně by tím mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění.

20. Naznačovala-li žalobkyně, že nevěděla o svém nelegálním pobytu vinou právního zástupce, soud uvádí, že bylo věcí právního zástupce, aby svou klientku (žalobkyni) o vydání rozhodnutí, na jehož základě žalobkyně nebyla oprávněna pobývat na území České republiky, zpravil. Pokud tak neučinil, jde to pouze k tíži žalobkyně. Žalobkyně tak měla a mohla vědět, že nebyla oprávněna pobývat na území České republiky, přičemž jak plyne z protokolu žalovaného o výsledku žalobkyně ze dne 8. 2. 2019, žalobkyně si této skutečnosti zjevně vědoma byla. Z uvedených důvodů soud této námitce nemohl přisvědčit.
21. Co se týče námitky nepřiměřenosti délky zajištění v trvání 90 dnů, zdejší soud odkazuje na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že cizinka nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušila uloženou povinnost dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní. V první řadě pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti cizinky, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s cizinkou sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými doklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce požadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, jehož je cizinka státním občanem. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Je nutné si však uvědomit, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizinkou v rámci sepsování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinka uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale i o rodinných příslušnících, o místě narození, o místech pobytu a ostatních údajích souvisejících s ověřením její totožnosti. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizinky přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje*

s domovským státem cizinky o vzetí zpět cizinky, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená.“

22. Soud pak toto odůvodnění považuje za plně dostačující a přesvědčivé. Žalovaný učinil odhad doby trvání zajištění ověření totožnosti a následného vyžádání náhradního cestovního dokladu (40-60 dnů), jakož i zajištění letenky nebo průvozu přes jiný stát a komunikace se státem Ukrajina o vzetí zpět žalobkyně do domovského státu – podle žalovaného tyto úkony zabere cca 30 dnů. Vzhledem k tomu, že žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl k dispozici žádný doklad žalobkyně, není pochybením, jestliže žalovaný počítal i s dobou, již zabere ověření totožnosti žalobkyně. K tomu soud připomíná, že při svém rozhodování je vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), protože soud neprováděl důkaz kopiemi dokladů, jež žalobkyně přiložila ke své žalobě. Námitka žalobkyně o tom, že měla být odečtena doba na ověření její totožnosti, tak nemůže obstát. Soud odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Nelze pak přisvědčit námitce žalobkyně o nepřiměřenosti délky trvání zajištění. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně si nevyřídila cestovní doklad, je zjevné, že vyřízení cestovního dokladu jako nezbytné náležitosti pro realizaci správního vyhoštění ze strany orgánů cizinecké policie (v součinnosti s příslušnými orgány jiných států, zejména Ukrajiny) zabere určitý čas, přičemž doba trvání zajištění na 90 dnů není nepřiměřená. Městský soud v Praze podotýká, že z jeho vlastní činnosti mu je známo, že v obdobných případech státních příslušníků třetích zemí (včetně Ukrajiny) bez cestovních dokladů bývá běžně stanovena délka zajištění právě na 90 dnů, srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2018 č.j. 13 A 63/2018-26, body 17.-18.; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019 č.j. 1 Azs 262/2018-34; dále srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2019 č.j. 13 A 6/2019-34. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
23. K obecně formulované námitce soud podotýká, že neshledal, že by žalovaný v nedostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci, čímž dle žalobkyně mělo dojít k porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry.
24. Pokud jde o výčet nejruznějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (§§ 2, 3, 50, 52 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, §§ 124, 125, 174a a 179 zákona o pobytu cizinců, čl. II bod 1. zákona č. 222/2017 Sb., čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, čl. 5 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání), tento nelze považovat za žalobní body, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.

25. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně